

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Moniky Vackové a soudkyň JUDr. Aleny Hrdličkové a Mgr. Kateřiny Sedlákové v právní věci žalobce **Teco a.s.**, IČ 46357301, se sídlem Havlíčkova 260, 280 02 Kolín, zastoupeného Mgr. Tomášem Bejčkem, advokátem se sídlem Bubenská 1477/1, 170 00 Praha 7, proti žalovanému **Seznam.cz, a.s.**, IČ 26168685, se sídlem Radlická 3294/10, 150 00 Praha 5, zastoupenému JUDr. Miroslavem Kupkou, patentovým zástupcem, se sídlem Levého 1532, 269 01 Rakovník, o ochranu před porušováním práv ze zapsané ochranné známky a před nekalou soutěží

t a k t o :

- I. Žalovaný je povinen zajistit, aby se v internetovém vyhledávači, který provozuje na stránkách www.seznam.cz, pro klíčová slova TECOMAT a FOXTROT nezobrazovaly reklamní odkazy na internetové stránky www.inels.cz, a to do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- II. Žalovaný je povinen sdělit žalobci písemně informace o inzerentech, kteří vybrali označení TECOMAT nebo FOXTROT jako klíčové slovo v systému placené optimalizace Sklik žalovaného, a to jejich jméno a příjmení nebo obchodní firmu či název a místo trvalého pobytu nebo sídla, a to do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- III. Žalovaný je povinen nahradit žalobci náklady řízení ve výši 22.328,-Kč do 3 dnů od právní moci rozsudku k rukám zástupce žalobce.

O d ů v o d n ě n í :

Mezi účastníky není sporu o tom, že žalobce podniká několik desítek let v oblasti vývoje a výroby řídicích systémů pro stroje, procesy, budovy a dopravu a je výrobcem průmyslových řídicích systémů kategorie PLC (Programmable Logic Controller), že je vlastníkem zapsané slovní ochranné známky č. 172405 ve znění TECOMAT s právem přednosti 04. 07. 1991 chráněné pro programovatelné automaty a též slovní ochranné známky č. 292313 ve znění FOXTROT s právem přednosti 26. 03. 2007, chráněné mj. pro programovatelné řídicí systémy, elektrické a elektronické zařízení a přístroje pro elektrickou signalizaci, počítačový hardware a počítačový software, počítačová periferní zařízení, bezdrátová a mobilní komunikační zařízení, počítačové propojovací panely a konektory pro spojení s počítačovými perifériemi ve třídě 9, dále pro služby ve třídách 37 a 42. Není sporu ani o tom, že obě ochranné známky pro své výrobky a služby užívá.

Nesporné je rovněž, že žalovaný provozuje internetový vyhledavač Seznam.cz na URL adrese www.seznam.cz a systém placené optimalizace (systém tzv. PPC reklamy) Sklik.

Sporné není ani to, že žalobce je konkurentem společnosti ELKO EP, s.r.o., IČ 25508717 se sídlem v Holešově, Palackého 493. Soudu je z jeho činnosti známo, že uvedená společnost (stejně jako žalobce) podniká v oblasti tzv. inteligentních elektroinstalací, uvádí na trh v České republice systémy bezdrátové a sběrníkové elektroinstalace pod značkou iNELS smart home solution. Žalobce vede s touto společností u zdejšího soudu spor, v němž se mj. domáhá ochrany před nekalou soutěží a před zásahem do svých průmyslových práv.

Žalovaný nezpochybňuje ani žalobcovo tvrzení o tom, že po zadání klíčových slov TECOMAT a FOXTROT do hlavního vyhledávacího okna vyhledavače Seznam.cz zobrazil tento vyhledavač (ještě ke dni rozhodnutí) v rámci placené optimalizace reklamní odkazy mj. na internetové stránky www.inels.cz, a že jde o internetové stránky žalobcova konkurenta. Původní text těchto odkazů zněl:

Hledáte Tecomat?

Zkuste to s Inels a mějte přehled o tom, co se doma děje!

www.inels.cz

a

Hledáte Foxtrot?

Zkuste to s inels a mějte přehled o tom, co se doma děje!

www.inels.cz

Později byly reklamní odkazy změněny, zhruba od března 2015 zněly takto:

Inels = jednou nohou doma

Díky systému iNELS budete mít vždy přehled o tom, co se doma děje!

www.inels.cz

a

Proč právě iNELS?

Úspora energií, možnost

www.inels.cz

Není sporu ani o tom, že žalobce dopisy z 11. prosince 2014 a dopisem z 2. března 2015 vyzval žalovaného, aby zajistil, že se pro klíčová slova TECOMAT a FOXTROT v jeho internetovém vyhledávači nebudou zobrazovat reklamní odkazy na internetové stránky www.inels.cz. Žalobce po žalovaném dále žádal, aby mu sdělil informace o zadavateli této reklamy. Žalovaný však odmítl svou odpovědnost „za obsah přenášených informací“, sdělil žalobci, že o inzerentech informace neposkytuje a žalobcovým požadavkům nevyhověl. Žalobce se proto domáhá, aby tytéž povinnosti žalovanému svým rozhodnutím uložil soud. Žalobce je totiž přesvědčen, že užitím žalobcových ochranných známek bez žalobcova souhlasu jako klíčového slova v systému placené optimalizace internetového vyhledávače žalovaného se inzerent, tj. pravděpodobně společnost ELKO EP, s.r.o., dopouští neoprávněného zásahu do žalobcových práv k jeho ochranným známkám ve smyslu § 8 odst. 2 písm. a) zákona č. 441/2003 Sb., o ochranných známkách (ZOZ). Je rovněž přesvědčen, že žalovaný jako provozovatel systému placené optimalizace internetového vyhledávače Sklik umožnil inzerentovi, aby žalobcova práva shora uvedená porušoval a tím podle žalobcova názoru žalovaný sám porušil řadu zákonných ustanovení. Porušil jednak zákon o regulaci reklamy, neboť žalobci, který osvědčil právní zájem spočívající ve vlastnictví ochranných známek používaných jako klíčová slova, na výzvu nesdělil zadavatele a zpracovatele reklamy podle § 6b zákona č. 40/1995 Sb. o regulaci reklamy a též obecnou povinnost prevence plynoucí z § 2900 a povinnost zakročit na ochranu jiného podle §2901 občanského zákoníku (o.z.) a zákaz těžit z nepoctivého nebo protiprávního činu, resp. z protiprávního stavu, jež těžící osoba vyvolala nebo má pod kontrolou (§ 6 odst. 2 občanského zákoníku). Zdůrazňuje rovněž, že též vůči žalovanému se může domáhat ochrany svých práv z průmyslového vlastnictví jako vůči osobě poskytující služby užívané při činnostech porušujících právo podle § 3 odst. 1 písm. c) a § 4 odst. 3 zákona č. 221/2006 Sb., o vymáhání práv z průmyslového vlastnictví. Podle žalobce je jednání žalovaného možné posoudit jako nekalé soutěžní jednání podle § 2976 a následujících o.z. Žalovaný sice, jak žalobce připouští, není jeho bezprostředním konkurentem, svým jednáním však do soutěže se žalobcem vstupuje. Má ekonomický zájem na využívání služeb tzv. PPC reklamy, od inzerentů získává prostředky právě za to, že uživatelé vyhledávače kliknou na reklamní odkaz. Je-li využití klíčového slova a následné umožnění prezentace soutěžitele nekalosoutěžním jednáním, pak i výhoda poskytnutá žalovanému ve formě odměny za takovou reklamu je rovněž jednáním nekalé soutěže. Žalobce připomíná, že žalovaného na porušení práv k ochranným známkám upozornil, je tudíž vyloučeno, aby se žalobce dovolal výjimky z odpovědnosti za obsah informací poskytovaných uživatelem podle § 5 zákona č. 480/2004 Sb., o některých službách informační společnosti (transponující článek 14 směrnice 2000/31/ES). Žalobce odkazuje v té souvislosti na rozhodnutí SD EU ve spojených věcech C-236/08 až C-238/08, podle jehož závěrů *poskytovatel optimalizace pro vyhledávání na internetu, jestliže nehrál aktivní roli takové povahy, aby bylo možné konstatovat, že uložená data zná nebo kontroluje, nemůže být odpovědný za data, která uložil na žádost inzerenta, s výjimkou případu, kdy poté, co se dozvěděl o protiprávním charakteru těchto dat nebo činnosti tohoto inzerenta, uvedená data neprodleně neodstraní nebo k nim neznemožnil přístup*. Žalobce odkazuje ve své argumentaci rovněž na rozsudek Soudního Dvora EU ze dne 12. července 2011, ve věci C-324/09 „L’Oréal v eBay“, dle kterého „*článek 11 třetí věta směrnice Evropského parlamentu a Rady 2004/48/ES ze dne 29. dubna 2004 o dodržování práv duševního vlastnictví musí být vykládán v tom smyslu, že vyžaduje, aby členské státy zajistily, že vnitrostátní soudy příslušné v oblasti ochrany práv duševního vlastnictví mohou nařídít provozovateli on-line tržiště přijetí opatření, která přispívají nejen k ukončení porušování těchto práv uživateli tohoto tržiště, ale také k předcházení dalším porušováním tohoto druhu. Tyto soudní zákazy musejí být účinné, přiměřené, odrazující a nesmí vytvářet překážky právem dovolenému obchodu*“. Podle žalobce lze závěry tohoto rozhodnutí vztáhnout i na žalovaným poskytované služby.

Žalovaný navrhuje žalobu zamítnout. Je přesvědčen, že v žalobě o ochranu před porušováním práv k ochranné známce a před nekalou soutěží není pasivně legitimován a odvolává se v té souvislosti na závěry rozhodnutí Vrchního soudu v Praze 3 Cmo 100/2015-48 ze dne 31. srpna 2015, jímž ve vztahu k němu byl zamítnut návrh na vydání předběžného opatření obsahově totožného, jako nárok uplatněný touto žalobou. Žalovaný je přesvědčen, že v daném případě nebyly naplněny podmínky jeho odpovědnosti za obsah informací přenášených prostřednictvím služby, kterou poskytuje, dané § 3 až 5 zákona č. 480/2004 Sb. Odkazuje rovněž na rozhodnutí Vrchního soudu v Praze (blíže nespecifikované), podle něhož má poskytovatel služby povinnost zasáhnout (protiprávní obsah vymazat nebo znepřístupnit) jen na zcela konkrétní a právně relevantním způsobem doložený požadavek dotčené osoby, a to jen za předpokladu, že jde o obsah prokazatelně protiprávní. Žalobcova žádost neobsahovala žádný právně relevantní důkaz, z něhož by se žalovaný mohl dozvědět o prokazatelně protiprávním jednání inzerenta. Zdůrazňuje, že nemá pravomoc rozhodovat otázku, co je a co není protiprávním jednáním, nemůže tudíž ani ve známkových věcech zkoumat otázku podobnosti označení a podobnosti výrobků a služeb. Určité jednání by podle jeho názoru bylo „prokazatelně“ protiprávní, pokud by žalobce např. podal návrh na vydání předběžného opatření vůči porušovateli, na základě tohoto předběžného opatření by potom Seznam příslušný úkon tomu odpovídající učinil. Žalovaný je přesvědčen o tom, že posoudit, co je nebo není porušením práv z ochranné známky, může buď soud v konkrétním řízení vůči porušovateli, nebo Úřad průmyslového vlastnictví v námitkovém řízení, nikoli poskytovatel internetových služeb. Připomíná, že smlouva, kterou má uzavřenu se svými zákazníky, mu neumožňuje, aby reklamu, kterou si u něj zadali, z internetových stránek odstranil bez právního důvodu.

Ze shora uvedeného je zřejmé, že mezi účastníky nebylo sporu o skutečnostech, na nichž žalobce staví svůj nárok, bylo sporu pouze o tom, zda takový nárok může uplatnit vůči žalovanému, tj. je-li žalovaný v tomto sporu pasivně legitimován. Soud proto ze shora uvedených skutečností jako nesporných vycházel. Doplnil dokazování pouze obsahem dopisů, které žalobce žalovanému zaslal, a to především proto, aby posoudil, zda z informací, které žalobce žalovanému poskytl, mohla žalovaný rozumně usoudit, že inzerent, jemuž poskytl reklamní prostor, svou reklamou zasahuje do žalobcových práv.

Žalobce ve svých dopisech z 11. 12. 2014 a 2. 3. 2015, jak z nich soud zjistil, žalovanému sdělil, že je vlastníkem slovních ochranných známek TECOMAT a FOXTROT a připojil výpis z registru Úřadu průmyslového vlastnictví. Sdělil mu rovněž, že známky dlouhodobě užívá a že mají „dobré jméno a výjimečnou reputaci“. Upozornil ho, že tyto ochranné známky jsou jako klíčové slovo užity mj. pro stránky www.inels.cz, že s těmito stránkami žalobce nemá nic společného a že výrobky a služby na těchto stránkách nabízené žalobcovým výrobkům konkurují. Upozornil žalobce mj. na aktuální judikaturu Soudního dvora EU souvisejícího s použitím ochranných známek jako klíčových slov a na možnost, že se jiný soutěžitel snaží získat neoprávněnou soutěžní výhodu na žalobcův úkor. Vyzval žalovaného, aby podle § 6b odst. 2 zákona o regulaci reklamy žalobci poskytl informace o inzerentech, kteří – zjednodušeně řečeno – pro svou reklamu užili jako klíčového slova žalobcových ochranných známek a aby přijal opatření k nápravě, tj. zajistil, aby se reklamní odkazy na stránky shora uvedené po zadání těchto klíčových slov nezobrazovaly.

Shora popsaným způsobem bylo označení shodné s ochrannými známkami žalobcovými použito v obchodním styku pro výrobky a služby propagované na stránkách www.inels.cz, a to výrobky a služby shodné s těmi, pro které je ochranná známka zapsána. Toto jednání výslovně zakazuje § 8 odst. 2 písm. a) ZOZ. Obdobný závěr, totiž že *užívání označení totožného s ochrannou známkou konkurenta jakožto klíčového slova prováděné inzerentem v rámci optimalizace pro vyhledávání na internetu za tím účelem, aby se uživatel internetu dozvěděl nejen o výrobcích nebo službách nabízených tímto konkurentem, ale rovněž o výrobcích nebo službách uvedeného inzerenta, je užíváním pro výrobky nebo služby tohoto inzerenta*, zaujal Soudní dvůr ve spojených věcech C-236/08 až C-238/08 Google France SARL a Google Inc. v. Louis Vuitton Malletier SA a další.

Soud považuje za nepochybné, že popsaným jednáním bylo porušeno žalobcovo právo k ochranným známkám a že přitom byly využity služby poskytované žalovaným. Bez ohledu na to, jestli žalovaný věděl o tom, že tímto jednáním byla žalobcova práva z ochranných známek porušena, má žalobce právo se proti takovému jednání bránit způsobem, který předpokládá § 4 odst. 3 zákona č. 221/2006 Sb., o vymáhání práv z průmyslového vlastnictví. Uvedené ustanovení dává totiž možnost oprávněné osobě domáhat se, aby se určitá osoba zdržela jednání, jímž dochází k porušení nebo ohrožení práva, a odstranila následky, k nimž porušením či ohrožením práva došlo, a to nikoli vůči tomu, kdo konkrétní právo porušil (na rozdíl od odstavců 1 a 2 téhož ustanovení), ale vůči každému, jehož prostředky či služby byly třetími osobami k porušení práva užity. Podobně může žalobce podle § 3 odst. 1 písm. c) téhož zákona žádat o příslušné informace osobu, která za účelem přímého či nepřímého hospodářského či obchodního prospěchu poskytovala služby užívané při činnostech porušujících právo. Z reklamy, kterou si zadavatel objednal u žalovaného, žalovaný nepochybně má hospodářský prospěch. Zákon sice hovoří výslovně o informacích o původu a distribučních sítích zboží či služeb, kterými je porušováno právo, a o identitě toho, kdo se v blízkosti takového zboží či služby ocitl (§ 3 odst. 1 písm. a/ zákona č. 221/2006 Sb.), analogicky je však možné toto ustanovení, které je určeno pro trojrozměrný svět, užit i pro případ, kdy jsou práva plynoucí z ochranných známek porušována v prostředí internetu způsobem, s nímž dané ustanovení v době svého vzniku nepočítalo. Z uvedeného plyne závěr, že žalovaný je jako poskytovatel služeb, jejichž prostřednictvím bylo porušeno právo průmyslového vlastnictví, podle § 4 odst. 3 a § 3 odst. 1 písm. c) zákona č. 221/2006 Sb. pasivně legitimován v řízení, v němž se žalobce v rozsahu touto žalobou vymezeném ochrany svých práv z průmyslového vlastnictví plynoucích domáhá.

Soud navíc (k požadavku poskytnout informace) sdílí žalobcův názor, že právo na to, aby mu žalovaný jako šířitel reklamy sdělil, kdo je zadavatelem a zpracovatelem reklamy, má žalobce v tomto konkrétním případě též podle § 6b odst. 2 věta druhá zákona č. 40/1995 Sb., o regulaci reklamy, neboť žalobce jako osoba, jejíž práva z průmyslového vlastnictví byla danou reklamou porušena, nepochybně má oprávněný zájem takové informace získat. Žalovaný namítal (byť v souvislosti s úpravou zákona č. 480/2004 Sb., k tomu viz dále), že žalobce je povinen svůj oprávněný zájem prokázat, že však žalobce žádné relevantní důkazy nepředložil a že ostatně žalovaný ani není nadán pravomocí posoudit, zda určitá reklama je protiprávní (není schopen posoudit podobnost ochranných známek, není schopen zjistit, zda neplatí výjimky dané § 10 a 11 ZOZ atd.).

Přesto, že námitka žalovaného ve vztahu k právům průmyslového vlastnictví může mít v obecné rovině racionální jádro, v konkrétním případě neobstojí za situace, kdy jako klíčová byla použita slova FOXTROT a TECOMAT, tedy slova zcela shodná s žalobcovými slovními ochrannými známkami, a kdy výrobky a služby žalobcovými ochrannými známkami chráněné

jsou evidentně totožné s těmi, které jsou propagovány na stránkách www.inels.cz. Soud znovu opakuje, že podle nesporných skutkových tvrzení je nepochybné, že žalobcovy slovní ochranné známky užil jako klíčové slovo v reklamním prostoru poskytovaném žalovaným žalobcův konkurent. Je rovněž nepochybné, že původní znění reklamních odkazů znělo *Hledáte tecomat? resp. Hledáte foxtrot? Zkuste to s iNels*. Z původního znění reklamních odkazů je na první pohled zřejmé, že ten, kdo reklamu zadal, považuje výrobky (či služby) označované slovními ochrannými známkami FOXTROT a TECOMAT za takové, které lze nahradit výrobky propagovanými pod značkou iNels, resp. na stránkách iNels. O tom, že je žalobce vlastníkem těchto slovních ochranných známek, byl žalovaný informován, z obsahu dopisů je zřejmé, že žalobce k užití těchto známek pro reklamu svého konkurenta (či pro výrobky značky iNels) nikomu souhlas nedal. Žalovaný nepochybně mohl nahlédnout na stránky žalobce a na stránky www.inels.cz, aby si mohl udělat představu o sortimentu výrobků obou konkurentů (oba nabízejí systémy pro tzv. chytré domy).

K tomu, aby shodu známek a označení a shodu výrobků a služeb mohl v daném případě posoudit, žalovaný nepotřeboval žádné oprávnění, ani právnické vzdělání, stačil mu jen zdravý rozum. S rozumnou úvahou šířitele reklamy zákonodárce nepochybně musel počítat. Jistě si je vědom toho, že šířitel reklamy není nadán soudní či jinou rozhodovací pravomocí, že však je v rozumné míře schopen posoudit, kdo má oprávněný zájem získat informace o inzerentovi. Nadto „prokázat oprávněný zájem“ podle § 6b odst. 2 věta druhá zákona č. 40/1995 Sb. není totéž, jako „posoudit protiprávnost“. Oprávněný zájem má v případech podobných tomuto sporu každý, kdo prokáže, že mu právo k ochranným známkám svědčí, což žalobce učinil, a kdo má rozumné důvody tvrdit, že do jeho práv bylo určitou reklamou zasázeno, což žalobce rovněž učinil. Má totiž zájem získat informace o zadavateli reklamy proto, aby se mohl proti zásahům konkrétní osoby do svých práv – například v soudním řízení – bránit. Informace potřebné pro takovou úvahu žalobce žalovanému v dopisech shora citovaných nepochybně poskytl. Není třeba, aby žalovaný řešil, zda jsou dány podmínky pro použití § 10 a 11 ZOZ – uvedená ustanovení upravují výjimky z pravidla, že nikdo nesmí do práv z ochranných známek zasahovat. Není na vlastníkovu ochranných známek, aby tvrdil, že žádné takové výjimky neexistují. Je na tom, kdo označení shodné s ochrannými známkami jiného užívá, aby tvrdil (a doložil), že mu to ony zákonné výjimky v konkrétním případě umožňují. Platí-li to v soudním řízení, tím spíš musí tato logika platit v běžném životě a žalovaný by se jí měl ve svých úvahách řídit. Jeho soukromý zájem na vztazích s inzerenty nemůže převážit nad veřejným zájmem, jímž je v tomto případě zájem na ochraně práv plynoucích z průmyslového vlastnictví. Na žalovaném je, aby této skutečnosti přizpůsobil obsah svých obchodních podmínek, na jejichž základě smlouvy s inzerenty uzavírá. V této souvislosti je vhodné zdůraznit, že žalovaný je profesionál, jako takový musí sledovat aktuální dění související se službami, které poskytuje. Poskytuje-li služby optimalizace pro vyhledávání na internetu, musí se zajímat o to, v jakém právním rámci se přitom může pohybovat a sledovat tomu odpovídající (českou i evropskou) judikaturu.

Soud je rovněž přesvědčen o tom, že obrana žalovaného založená na vyloučení jeho odpovědnosti jako poskytovatele služeb informačních společností (§ 3, 4, 5 a 6 zákona č. 480/2004 Sb., o některých službách informačních společností) v konkrétním případě není namístě. Zmíněná ustanovení upravují odpovědnost poskytovatele těchto služeb za obsah jimi přenášených informací. Nutno však zdůraznit, že žalobce žalovaného za samotný obsah reklamy shora uvedené odpovědným nečiní. Domáhá se primárně toho, aby žalovaný jako osoba uvedená § 4 odst. 3 zákona č. 221/2006 Sb., o vymáhání práv z průmyslového vlastnictví, odstranil následky porušení práva, jehož se dopustila třetí osoba. Mezi účastníky totiž není sporu o tom, že objednávka reklamy Sklik je zcela automatizovaná a žalobce zjevně

vychází z toho, že o obsahu reklamy (dokud ho o ní žalobce neinformoval) žalovaný nemohl vědět. Teprve v jakémsi druhém plánu žalobce žalovanému vytýká, že v okamžiku kdy mu sdělil, že jím šířená reklama zasahuje do žalobcových práv z ochranné známky (a je tudíž protiprávní), žalovaný tuto reklamu neodstranil. Podle § 5 odst. 1 písm. b) zákona č. 480/2004 Sb. totiž poskytovatel služby, jež spočívá v ukládání informací poskytnutých uživatelem, odpovídá za obsah informací uložených na žádost uživatele, jen dozvěděl-li se prokazatelně o protiprávní povaze obsahu ukládaných informací nebo o protiprávním jednání uživatele a neprodleně neučinil veškeré kroky, které lze po něm požadovat, k odstranění nebo zneprístupnění takovýchto informací. Obdobně uvedl též Soudní dvůr v již zmiňovaném rozhodnutí C-236/08 až C-238/08, že *poskytovatel optimalizace nemůže být odpovědný za data, která uložil na žádost inzerenta, není-li možné konstatovat, že tato data zná či kontroluje, jeho odpovědnost je však možné dovodit tehdy, kdy poté, co se dozvěděl o protiprávním charakteru těchto dat nebo činností tohoto inzerenta, uvedená data neprodleně neodstranil nebo k nim neznemožnil přístup.*

Žalovaný, jak již shora řečeno, namítá, že není na něm, aby posuzoval, je-li obsah určité informace protiprávní, navíc mu žalobce protiprávnost reklamy neprokázal. V této souvislosti však lze argumentovat podobně jako shora v souvislosti s informacemi o inzerentovi. Žalobce žalovaného prokazatelně informoval o tom, že reklama, kterou žalovaný šíří, zasahuje do jeho práv z ochranné známky a sdělil mu všechny podstatné skutečnosti, na jejichž základě si žalobce mohl o žalobcově informaci udělat rozumný závěr. Ona „prokazatelnost“ se v § 5 odst. 1 písm. b) zákona č. 480/2004 Sb. vztahuje k tomu, že se určitou informací žalovaný dozvěděl, že o ní prokazatelně ví. Protiprávnost, jak zjevně zákonodárce předpokládá, musí být vzhledem ke konkrétním okolnostem poskytovatel služeb schopen posoudit sám. Není totiž myslitelné, jak je žalovaný přesvědčen, aby v každém konkrétním případě o tom, zda určitý údaj je či není protiprávní (a měl by být proto neprodleně odstraněn), rozhodoval soud.

Důvody shora uvedené vedly soud k tomu, že žalobě vyhověl. Soud jen dodává, že je nepochybně dána odpovědnost toho, kdo si reklamu zadal a žalobcova práva k ochranným známkám (a pravidla hospodářské soutěže) porušil, a není tudíž vůbec vyloučeno, aby se žalobce domáhal svých nároků též vůči tomuto porušovateli. Žalobce je však v poněkud obtížné situaci, nemůže-li s jistotou vědět (může jen odhadovat), kdo si konkrétní reklamu zadal a odmítá-li mu to žalovaný sdělit. V dané situaci je pak v souladu nejen se shora citovaným ustanovením zákona o vymáhání práv z průmyslového vlastnictví a zákona o regulaci reklamy, ale v souladu s rozumným uspořádáním věcí, aby ty požadavky, které, budou-li splněny, mohou zabránit další újmě (ať majetkové či nemajetkové), uplatnil žalobce přímo vůči žalovanému. Nic jiného žalobce po žalovaném ani nechce. Soud je přesvědčen o tom, že tato logika odpovídá smyslu zákonné úpravy shora uvedených právních předpisů, ostatně i žalobcem zmiňované povinnosti prevence plynoucí z § 2900 o.z. a povinnost zakročit na ochranu jiného podle §2901 o.z. a obecného zákazu těžit z nepoctivého nebo protiprávního stavu, má-li ho ten, kdo z něj těží, pod kontrolou (§ 6 odst. 2 o.z.).

O nákladech řízení bylo rozhodnuto podle § 142 odst. 1 o.s.ř. V řízení měl úspěch žalobce, náklady mu vznikly zaplacením soudního poplatku ve výši 2.000,-Kč a za zastoupení advokátem. Sazba odměny advokáta byla určena podle § 9 odst. 3 písm. d) vyhlášky č. 177/96 Sb. ve výši 2.500,-Kč. Zástupce žalobce učinil celkem šest úkonů právní služby: převzal zastoupení, zaslal celkem dvě předžalobní výzvy, podal žalobu, vyjádřil se k podání žalovaného a zúčastnil se jednání soudu, náleží mu odměna ve výši 15.000,-Kč, dále 6x režijní paušál po 300,-Kč podle § 13 odst. 3 uvedené vyhlášky a 21% z částky odpovídající odměně a režijním paušálům, tj. 3.528,-Kč. Náklady řízení jsou celkem 22.328,-Kč.

P o u ě n í: Proti tomuto rozsudku se lze odvolat do 15ti dnů ode dne doručení k Vrchnímu soudu v Praze prostřednictvím zdejšího soudu.

V Praze dne 6. října 2015

JUDr. Monika Vacková v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost:
Petra Valtrová